

ΕΜΠΙΣΤΕΥΤΙΚΑ

Το τέλος του '96

ΤΟΥ Ι. Κ. ΠΡΕΤΕΝΤΕΡΗ

Το 6ο Συνέδριο του ΠΑΣΟΚ έληξε με τρεις αδιαμφισβήτητους νικητές. Τον Κώστα Σημίτη. Τον πρόεδρο Σημίτη. Και τον πρωθυπουργό Σημίτη.

Ο Κώστας Σημίτης δικαιώθηκε πλήρως στη ζαριά να πάει σε συνέδριο για να ξεκαθαρίσει τα πράγματα με αυτούς που τον πριόνιζαν επιμελώς. Με υποστηρικτές και αντιπάλους, φίλους και εχθρούς.

«Σας βαρέθηκα!» τους είχε πει τότε στο Εκτελεστικό. Εκτοτε άλλοι έκαναν την ανάγκη φιλότιμο και μπήκαν στη σειρά. Άλλοι έσπασαν τα μούτρα τους. Ως διά μαγείας πάντως οι παραφρονίες, οι μαγκιές και οι μουρμούρες κόπηκαν με το μαχαίρι.

Μπορεί
και σήμερα
τα πρόσωπα
να είναι ίδια,
αλλά δεν είναι
πια τα ίδια
πρόσωπα

Ο πρόεδρος Σημίτης κέρδισε μια συντριπτική επανεκλογή πάνω σε μια σαφή, σκληρή και ξεκάθαρη πολιτική γραμμή. Χωρίς να καϊδέψει κανέναν, χωρίς να διαπραγματευθεί με κανέναν και χωρίς να παραχωρήσει ούτε μία τελεία. Χωρίς συμφωνίες και χωρίς συμβιβασμούς.

Οποιος τον άκουσε το Σάββατο το βράδυ να απαντάει σε όλους και για όλα, λέει προς λέει, να μην αφήνει τίποτα να πέσει κάτω, μπορούσε να αντιληφθεί ότι δεν σήκωνε αστεία. Τα ήθελε

όλα ή τίποτα. Τα πήρε όλα.

Ο πρωθυπουργός Σημίτης κέρδισε αυτή «τη δυνατή και καθαρή εντολή» την οποία είχε τόσο ανάγκη. Τώρα μπορεί να φτιάξει την κυβέρνηση που θέλει χωρίς κανέναν περιορισμό. Και να κυβερνήσει όπως αυτός νομίζει καλύτερα.

«Δεν ζήτησα λευκή εντολή, διότι δεν τη θέλω, δεν την έχω ανάγκη, δεν τη χρειάζομαι» ήταν η φράση που σφράγισε το συνέδριο και τον νικητή του. Λίγα λεπτά αργότερα, την ώρα που ο Άκης Ψύωνε λευκή σημαία, ο Σημίτης παρακολουθούσε ψυχρός, ανέκφραστος και ατάραχος. Ήταν ο μόνος που δεν χειροκρότησε τον υπουργό του. Αντιμετώπισε την υποταγή ως φυσιολογική και αναμενόμενη.

Το όριο του Σημίτη είναι πλέον το μέγεθος της νίκης του. Είναι τόσο συντριπτική σε όλα τα επίπεδα ώστε του αφαιρεί όλα τα προσχήματα, όλα τα άλλοθι και όλες τις δικαιολογίες. Ο Πρωθυπουργός είναι αντιμετώπιος μόνο με τον εαυτό του και με την κοινωνία.

Κακά τα ψέματα, την Κυριακή το βράδυ έκλεισε οριστικά το κεφάλαιο που άνοιξε το 1996 με τη διαδοχή του Ανδρέα Παπανδρέου. Μπορεί και σήμερα τα πρόσωπα να είναι ίδια, αλλά δεν είναι πια τα ίδια πρόσωπα. Οι ρόλοι μοιράζονται από την αρχή και το σενάριο δεν έχει γραφεί ακόμα.

Είναι τελικά η μεγάλη ευκαιρία του ΠΑΣΟΚ να γυρίσει οριστικά σελίδα, να κλείσει τους λογαριασμούς με το παρελθόν του. Θα την αρπάξει; Κάθε κόμμα στον κόσμο θα παρακαλούσε να έχει μια τέτοια ευκαιρία. Αλλά με τους Πασόκους δεν μπορείς να είσαι σίγουρος για τίποτα.

